

[Steffensen]

hele: fundamentet. Jeg synes, det kniber med forståelsen for at få dette fundament trukket med ind som grundlag for alt det, vi nu ønsker. Der er grund til at minde om, at selv om det er sådan, at vi ikke synes, vi har midler til at nå alt det, som vi gerne vil, er vi stadig væk den nation på kloden, der har det bedst.

Det er sådan, at det vigtigste til styrkelse af vort folk er brugen af de åndelige ressourcer, som landet har, og som vor nation ejer, og der er den gode ting ved det, at brugen af disse ting er ganske gratis for os alle sammen. Når man tager bestik af vort samfunds situation, må vi erkende, at rodløsheden efterlader skræmmende spor, og at det folkelige fællesskab har trange kår. Man må spørge sig: hvad er årsagen til det? Det kan vi udtrykke forskelligt, men der er ingen tvivl om, at det er den åndelige inspiration, der skal forny den folkelige kraft, og den folkelige kraft har vi brug for at få mobiliseret. Både menneskets og folkets egenskaber må styrkes og holdes i balance af denne kraft. Hvis vi taber den dimension i alle vore bestræbelser, går både sammenhæng og fællesskab i stykker, og vi bliver både rodløse og ensomme. Derfor må vi konstatere, at det med, at vi skal have orden i økonomien, og at vi skal have en finanslov, vi kan arbejde videre på, er en selvfølge, men det står ikke i modsætning til dette fundament. Fundamentet er nødvendigt for bygningsværket.

Derfor vil kristeligt folkeparti også sige ved denne lejlighed, at der er noget, der kan skabe håb, håb ind i alle vore bestræbelser, håb ind i al vor stræben for at bygge dette samfund op, og det er det livets ord, som er grundteksten i vort åndsliv, i vort folkeliv, i vor kultur og i vor civilisation. Det skal vi huske at have med ind i alle bestræbelser, ganske uanset om vi skal ud i et folketingsvalg eller vi kan fortsætte uden det.

Birkholm (VS):

Socialdemokratiets fire hovedkrav til denne finanslov er hver især fornuftige og rimelige. De vil betyde en lettelse for de svageste stillede grupper. Men jeg bliver nødt til at sige til socialdemokratiet, at disse fire krav vil ikke ændre ved hovedlinjen i den førte økonomiske politik. Der skal langt krassere midler til, hvis landets økonomiske balance-

problemer og arbejdsløsheden skal løses, ja, hvis bare kursen skal vendes. Så når nu socialdemokratiet spiller hårdt ud med disse fire krav, er det jo efterhånden en offentlig hemmelighed, at der heri ligger en taktik for at få etableret et socialdemokratisk-borgerligt samarbejde om finanspolitikken og om hele den økonomiske politik, om ikke før et valg – det kan åbenbart ikke lade sig gøre – så efter et valg.

De uoverensstemmelser om den økonomiske politik – det ved alle – som hr. Svend Auken, hr. Camre, hr. Lykketoft og hr. Fogh Rasmussen i dag vil gøre så uoverstigelige, er, når alt kommer til alt, ret overfladiske. Den virkelige politiske hovedmodsatning i Danmark i dag, den hovedmodsatning, der bliver holdt under overfladen i denne debat, også i går, er efter min opfattelse hovedmodsatningen om sikkerhedspolitikken, om forsvarspolitikken, om udenrigspolitikken. Det er den, der har gjort regeringens parlamentariske situation uholdbar. Det er den, valget virkelig drejer sig om. Det er et valg mellem oprustningskræfterne og fredsbevægelsen. Vi havde aldrig fået dette finanslovscirkus, hvis ikke den modsætning havde ulmet og luret og truet regeringens eksistens mange gange i løbet af det sidste halve og hele år.

Jeg vil derfor kun beklage, at socialdemokratiet nu flytter kampfeltet, at socialdemokratiet er så kyst, så kujoneret, at det ikke har turdet tage folketingsvalget på valget mellem oprustningskræfterne og fredsbevægelsen. Det har der været mange chancer for i de senere måneder, og et sådant valg kunne have knust højrefløjen, men socialdemokratiet er så bange for at bryde hele den historiske tradition med at gå hånd i hånd med de borgerlige, at socialdemokratiet foretrækker selvmorderisk at kaste sig i favnen på et borgerligt samarbejde om den økonomiske politik, til trods for at de borgerlige ikke engang vil vide af socialdemokratiet længere.

Det er, som om hele den socialdemokratiske gruppe har sat sig på bagsædet og ladet kamikazepilot Erling Olsen tage rorpinden efter devisen: i stedet for at knuse højrefløjen så hellere knuse sig selv for at undgå afhængighed af SF og VS.

VS ønsker ikke – det vil jeg kraftigt understrege – at triumfere over socialdemokratiets tiltagende sammenbrud. Tværtimod er det med bekymring, vi konstaterer, at socialde-